MOMENT PENIBIL

La Liège, prima reprezentativă a fotbalului nostru a fost serios zdruncinată de către o echipă de club din rangul doi al soccerului european. O mihnire profundă ne-a coborît în suflet și-n condei, întîlnindu-se acolo cu restul amărăciunilor mai vechi, dar nu uitate. Nu sîntem în măsură să oferim opiniei publice decît o scurtă corespondență primită de la un confrate belgian (publicată în pagina I), din care transpare tonul pastelat al politeții. Cînd marți, aproape de miezul nopții, s-a vorbit cu tov. Florea Tănăsescu, secretar general-adjunct al F.R. Fotbal, au fost primite explicații de suprafață, care nu pătrund în zona adevărată a cauzalității acestei cronice incapacități a fotbalului nostru („teren alunecos; am primit goluri de la distanță etc."). Echipa națională ar fi trebuit urmărită și de un tehnician neutru sau de vreun gazetar, fără înclinații spre escamotare.

A fost învinsă în Israel, apoi a urmat această înfrîngere care redeschide răni încă necicatrizate. Cu acest potențial anemiat se îndreaptă spre Wembley, unde va întîlni un adversar ahtiat după orice satisfacție. Astfel trebuie să înceapă pentru noi anul fotbalistic 1969? Prin ce măsuri și-a onorat responsabilitatea conducerea tehnică a echipei naționale (decît printr-o declarație emfatică făcută înaintea plecării în Belgia)? De ce echipa noastră reprezentativă continuă să umble prin lume condusă de niște oameni înfeudați unei mediocrități falimentare?

În oglinda acestui aspru eșec se vede din nou toată situația precară a fotbalului românesc. Este imperios necesar ca, la întoarcerea delegației, opinia publică să primească niște explicații serioase din partea forului oficial.

Romulus BALABAN

ÎN VIZITĂ LA ECHIPE

Revedere pe stadionul Tineretului din Brașov

Luni dimineața, la stadionul Tineretului jucătorii echipei Steagul roșu, antrenorii Valentin Stănescu și Nicolae Proca, împreună cu membri ai conducerii clubului și secției de fotbal, au fost prezenți la reuniunea ocazionată de reluarea pregătirilor fotbalistice. După urările obișnuite unei întîlniri în an nou, făcute de conducerea secției de fotbal, antrenorul Valentin Stănescu a făcut o succintă prezentare a programului de antrenament care prevede 6 etape, bine definite, pînă la primul joc oficial.

De la 12 ianuarie, jucătorii se vor pregăti la Poiana Brașov, iar în luna februarie — după o suită de meciuri amicale cu formații din diviziile C și B — este preconizat un turneu în R. F. a Germaniei.

La prima întîlnire de luni dimineața au fost prezenți jucătorii Papuc, Adamache, Ivăncescu, Jenei, Alecu, Grecea, Rusu, Selimesi, Todirașcu, Pescaru, Cadar, Iordache, Șerbănoiu, Necula, Gane, Florescu și Nicolae. Au lipsit motivat Györfi și Ardeleanu, care își satisfac stagiul militar. Două nume noi: Stan, de la Colorom Codlea, și Francisc Balint, de la Lemnarul Odorhei.

Acesta este lotul cu care Steagul roșu va ataca locul care să-i dea dreptul la promovarea în divizia A, la care se vor mai adăuga încă 2—3 jucători tineri care vor fi promovați din echipe de fotbal din județul Brașov.

C. GRUIA, coresp. principal

Cu Știrbei, despre turneul Progresului

Florin Știrbei — care în lipsa lui Drăgușin a condus echipa în turneul efectuat în Libia, Malta și Italia — ne-a împărtășit primele sale impresii:

— Rezultatele vă sînt cunoscute: 3—0 cu Wehda și 2—1 cu Ittihad — în Libia, 0—2 cu Floriana la Valetta și 2—2 cu Sliema Wanderers în Malta. Am jucat în zilele de 23, 24, 25 și 28 decembrie.

Datorită vremii nefavorabile, am ajuns în Libia cu întîrziere. A trebuit să susținem trei partide în trei zile consecutive.

— Ce ne puteți spune despre condițiile de joc și valoarea adversarilor?

— Temperatura a fost aproape de zero grade. Într-una din zile a plouat torențial. Terenurile sînt foarte incomode — pămînt sau pietriș cu nisip bătătorit. Adversarii joacă în forță. Au o viteză și calități fizice excepționale. Atacă continuu, se deplasează rapid.

— După cîte știm, ați jucat și în Italia. Cum a fost partida cu F. C. Napoli?

— La 30 decembrie am părăsit Malta. După cîteva antrenamente făcute pe cunoscutul stadion San Paulo din Napoli, la 6 ianuarie am întîlnit puternica echipă locală. Am pierdut cu 4—1. La scorul de 2—1, Mîndru a fost accidentat, dar arbitrul a lăsat jocul să curgă și gazdele au înscris al treilea gol la această fază și din ofsaid. Dar adevăratul motiv al înfrîngerii e altul: echipa s-a speriat de renumele adversarului. În repriza secundă, meciul a fost echilibrat. Italienii au prezentat o echipă puternică din care n-au lipsit Zurlini, Guarneri, Bianchi, Juliano, Niellsen, Altafini și Sala. Gazdele au dovedit din nou o tehnică excelentă (mai ales în atac, unde brazilianul Altafini e superb, impresionîndu-mă mai mult decît Eusebio). Ei acționează în viteză, mai ales în fazele de finalizare (unde noi încetinim ritmul), șutează excelent la poartă.

— În concluzie, ce se poate spune despre turneu?

— A fost foarte util. Jucînd trei meciuri în trei zile am probat posibilitățile fizice ale echipei, iar ca să întîlnești pe F. C. Napoli cu atîtea vedete în rîndurile ei este un mare cîștig. Cred că e cea mai bună formație pe care a întîlnit-o vreodată Progresul. Acest turneu va avea o influență pozitivă în pregătirile pe care le vom efectua în continuare.

C. ALEXE

Fruntașe ale diviziei C

Rapid Plopeni

Rapid Plopeni este una din echipele care au profitat cum nu se putea mai bine de posibilitățile ce le oferă „Cupa României" unor echipe mai mici de a se afirma. Cu 2—3 ani în urmă, pe vremea cînd activa, în campionatul fostei regiuni Ploiești, această „buturugă mică" a făcut adevărate ravagii în competiția la care, din păcate, destul de multe formații se înscriu doar formal. Pe atunci, în fața Rapidului Plopeni au plecat steagul cîteva echipe bune de divizia B, apoi divizionara A Dinamo Pitești (F.C. Argeș de azi). Politehnica Iași cu greu a smuls la Plopeni un 1—1, iar Farul a trebuit să depună mari eforturi pentru a o întrece în optimile de finală cu 3—2.

★

Cu această frumoasă carte de vizită, Rapid Plopeni — după o fuziune cu formația din Mizil, care cu greu făcea față în campionat — a pășit în rîndul formațiilor de divizia C.

Și iat-o acum, la jumătatea întrecerii, în frumoasa postură de „șefă de serie". Bilanțul e promițător: 9 victorii, 5 meciuri egale, o singură înfrîngere, golaveraj 28—10, 23 de puncte din 30, la două puncte distanță de locul 2 (Unirea Focșani), la cinci de locul 3, și la șapte puncte de locul 4. Deci — practic — duelul cu reprezentanții Focșanilor va decide în final liderul seriei a II-a.

Imbucurător este alt aspect. Rezultatele, cifrele de la capitolul realizări, sînt rodul unui joc frumos, pe alocuri de o calitate chiar foarte bună. Experiența unor jucători cu vechi state de serviciu în formații de divizia A și B — Dridea II (29 de ani), Dragnea (25), Dragomir (22), Giurea (28), Cristache (26), toți trecuți pe la școala Petrolului — se împletește cu talentul și vigoarea unor tineri de perspectivă, promovați din echipa de juniori, pregătită de V. Ionescu și ajutat de fostul jucător Cepolschi, cum sînt Homan (18 ani), Bogaciu (19), Urlățeanu (19), Manolache (17), Prunoiu (17), Teodorescu (18). Lotul îl completează Șerban (23 de ani), Giurgiuveanu (26), Ronea (25), Jinga (24), Huza (24), Panait (25), Tanciu (17) și Dinu (17).

Sînt toate șansele ca obiectivul propus, promovarea în divizia B, să fie atins. Discutînd cu tov. **N. Morolanu**, președintele asociației sportive, ne-a spus: „Vrem să ne impunem printr-un joc de o tehnică satisfăcătoare, printr-o mobilizare exemplară, printr-o comportare desfășurată în limitele sportivității. La Rapid Plopeni, în acest campionat, nu au fost sancționați sau eliminați jucători de pe teren. Echipa are condiții optime de pregătire, un teren cum n-au multe formații de divizia B, echipament și altele, sprijinul dezinteresat al celor ce răspund de activitatea sportivă de la noi". Restul, depinde de jucători...

C. A.

Fotbal

SEMICENTENARUL „CEAHLĂULUI"

Dinspre brazii înnămețiți ai Neamțului, purtat pe aripile vîntului, vine zvon de sărbătoare: sportivii din orașul care păstrînd superbele tradiții ale străduaniilor înaintașilor au dat viață unei împliniri cutezătoare, prin mistria modernismului urbanistic așezat acum printre vilele romantismului moldovenesc, sărbătoresc o jumătate de veac de la înființarea întîiului nucleu sportiv — cu ștampilă, chitanțier de cotizații (apropo, azi mai există chitanțier de cotizații pentru jucătorii vreunui club din sportul nostru eminamente amator?) și acea solidaritate care se află la baza eroicelor începuturi...

Da, în '69, asociația sportivă „Ceahlăul" aniversează primul semicentenar.

La Cluj, pregătirile sînt în toi, pentru festivitățile jubiliare ale „U"-ului, de aceeași vîrstă cu frățiorul din Moldova.

La Piatra Neamț, febra prefestivă i-a răscolit pe veteranii care au ctitorit „mișcarea", atunci, în 1919, cînd încheind un proces-verbal de constituire (care se păstrează drept act de naștere) și folosind numele muntelui pe care s-au cățărat și străbunii lor, un grup de liceeni, printre care Ionel Mîță, cel cu reluările „fulgerătoare" cu capul, la cornere, Bombon Cerbu, portarul fără trac, medicul Antohie, Grigoriu și alții pe care-i pomenește letopisețul pietrean, au pornit, cu tricouri pestrițe și echipament cumpărat individual, să facă sport pentru sport, dar sport organizat.

De atunci, iată, a trecut o jumătate de veac și mișcării sportive din țară i s-a alăturat și cea pietreană, cu arenă publică, cu baze sportive de tenis, de volei, de handbal, de baschet, de box, cu sală de sporturi, cu o vicecampioană republicană, cu atleți și cu fotbaliști care, struniți de Petre Steinbach, emit veleități să promoveze în divizia A (bineînțeles, dacă se renunță la tactica jocului excesiv „pi șentru"), cu 12 000 spectatori plătitori la meciurile duminicale ale agitatului campionat de fotbal, fie el chiar și al diviziei B...

Dar mai presus de orice realizări, sportul pietrean tinde să devină o școală a caracterelor și asta, iată, spune totul, punînd cununa de nestemate pe creștetul „Ceahlăului", ca o împlinire a visului ctitorilor acestei asociații sportive.

O sesiune științifică comemorativă, manifestări sportive cu parteneri internaționali, o demonstrație de gimnastică de ansamblu urmată de un festival cultural-artistic pe stadion, editarea unei monografii, bateria unei medalii amintitoare a jubileului și a unor cocarde de circulație publică, cu efigia „Ceahlăului", alcătuiesc programul festinului jubiliar.

V. FIROIU

Arbitri români peste hotare

Întîlnirile internaționale constituie un mijloc important de verificare a potențialului fotbalului național. În ultimul timp, aceste întîlniri au căpătat o deosebită amploare, fiecare federație națională programînd nenumărate jocuri amicale sau participînd la întîlnirile internaționale oficiale.

În anul 1968 arbitrii români au făcut 31 deplasări peste granițe, conducînd jocuri în Cupa balcanică, în preliminariile campionatului mondial, Cupa orașelor tîrguri, Cupa campionilor europeni, în campionatele sau jocurile amicale din alte țări.

Din tabloul comparativ pe care-l redăm mai jos, se poate urmări pe intervalul 1963—1968 ce deplasări peste hotare au făcut arbitrii români:

Țara	1963	1964	1965	1966	1967	1968
Bulgaria	4	5	10	6	5	1
Turcia	5	2	16	2	14	10
Grecia	11	15	1	8	13	5
Albania	1	1	3	1	1	—
Ungaria	2	3	—	1	—	—
R. D. Vietnam	1	—	—	—	—	—
Iugoslavia	—	7	—	3	3	7
Polonia	—	4	4	—	2	3
Cehoslovacia	—	1	1	3	—	—
Italia	—	3	—	—	—	—
Japonia	—	1	—	—	—	—
Olanda	—	1	—	—	—	—
U.R.S.S.	—	—	3	3	4	—
R.F.G.	—	—	1	3	—	—
Austria	—	—	3	2	—	—
R.D.G.	—	—	—	4	—	—
R.P.D. Coreeană	—	—	—	1	—	—
Cipru	—	—	—	—	—	3
Finlanda	—	—	—	—	3	—
Israel	—	—	—	—	—	2
Total deplasări	24	43	42	37	45	31

Acest tablou scoate în evidență două aspecte:

a) arbitrii români au fost solicitați sau delegați în majoritatea cazurilor mai mult în țările balcanice: Turcia 49 arbitri, Grecia 53, Bulgaria 31, Iugoslavia 20.

b) în anul 1968, cu toate că activitatea a crescut pe plan internațional, delegările și cererile de arbitri români prezintă o scădere vizibilă.

Nu se poate afirma că arbitrii nu au o valoare corespunzătoare și că din această cauză nu sînt delegați de F.I.F.A. și U.E.F.A. la jocuri mai importante. Dovadă concludentă este că la majoritatea jocurilor arbitrate peste granițe, în ultimii ani, arbitrii români au fost apreciați în presă, iar forurile de specialitate au trimis federației noastre scrisori de mulțumire, calificînd arbitrajele ca obiective și competente.

Însă și în ceea ce privește acordarea ecusonului de arbitru internațional, cavalerii fluierului din țara noastră se află pe un plan inferior față de colegii lor din alte țări. La ora actuală avem șase purtători ai ecusonului F.I.F.A. și anume: IOSIF RITTER, MIHAI POPA, ANDREI RĂDULESCU, NICOLAE MIHĂILESCU, CORNEL NIȚESCU ȘI ALEXANDRU PÎRVU. În curs de a obține ecusonul este arbitrul Vasile Dumitrescu, care mai are de condus un joc. Condițiile stabilite de F.I.F.A. pentru ca arbitrii să obțină această distincție nefiind grele, se naște întrebarea de ce numărul arbitrilor români posesori ai ecusonului F.I.F.A. este atît de redus? La această situație a contribuit și vechiul colegiu central al arbitrilor, care n-a dus o politică de primenire a lotului internațional de arbitri, menținînd în lotul anunțat la F.I.F.A. și U.E.F.A. aceiași arbitri care erau posesori ai ecusonului.

Pentru remedierea acestei situații, noul colegiu central se preocupă de a promova în lotul internațional arbitri care au dovedit competență în conducerea jocurilor din campionatul național, iar în conducerea meciurilor peste hotare au dat rezultate bune. În vederile colegiului intră arbitrii: *Aurel Bentu, Gh. Limona, Gh. Popovici, Constantin Petre, Nicolae Rainea, Constantin Bărbulescu, Ilie Drăghici, Victor Pădureanu* și alții.

Dacă din punct de vedere tehnic arbitrajele prestate peste hotare în 1968 de arbitrii români au fost bune, nu pot fi trecute: însă, neobservate greșelile făcute de unii arbitri în întocmirea formelor cerute de regulament și dispozițiunile internaționale în legătură cu o corectă desfășurare a acestor jocuri.

Astfel, la jocul din C.O.T. Legia Varșovia-Waregen (Belgia), din 12 noiembrie 1968, arbitrul Gh. Popovici nu a observat că pe foaia de arbitraj nu au fost trecuți de către echipa poloneză jucătorii de rezervă și nu a menționat că acea echipă a schimbat un jucător, fapt ce a dat loc la o contestație a echipei Waregen.

La meciul Vojvodina Novi Sad-Rangers Glasgow, din 2 octombrie 1968, arbitrul Aurel Bentu era obligat ca în termen de 24 de ore să trimită foaia de arbitraj la U.E.F.A., dar a expediat-o cu o întîrziere de aproape o lună.

La întîlnirea din cadrul C.C.E. dintre echipele Fenerbahce Istanbul-Aiax Amsterdam, din 28 noiembrie 1968, arbitrul Iosif Ritter nu a observat că echipa turcă nu a trecut pe foaia de arbitraj jucătorii de rezervă. După joc, în loc să expedieze personal foaia de arbitraj la U.E.F.A., a lăsat-o echipei Fenerbahce, care a completat-o ulterior cu jucătorii de rezervă, însă în altă coloană decît cea prevăzută, fapt ce a dat loc la interpretări greșite de către comisia de omologare. De asemenea, arbitrul Iosif Ritter n-a menționat că echipa turcă a schimbat un jucător.

Lipsurile semnalate reflectă ușurința cu care arbitrii noștri au tratat întocmirea foii de arbitraj, problemă elementară chiar în campionatul nostru. Dar, asemenea greșeli comise în străinătate se răsfrîng asupra Federației Române de Fotbal și a prestigiului arbitrilor români, fiind interpretate ca o slabă pregătire a acestora. Colegiul central al arbitrilor a analizat aceste cazuri și a luat hotărîrea ca pînă la 1 mai 1969 acești arbitri să nu mai fie delegați peste hotare.

★

Concluziile ce se trag din cele expuse mai sus impun Colegiului central intensificarea măsurilor de pregătire temeinică — atît pe linie tehnică cît și de cunoaștere a instrucțiunilor și dispozițiunilor internaționale — a arbitrilor români susceptibili a fi trimiși peste hotare, pentru ca valoarea lor să fie cel puțin egală cu a colegilor lor din alte țări.

FOTBAL '68

Veșnic tînărul Hamrin (Milan) se dovedește același irezistibil atacant al campionatului italian. Împotriva lui Varese, mulți contează și pe aportul său atunci cînd indică pronosticul „2"...

PRONOSTICUL NOSTRU

Concursul (II) din 12 ianuarie 1969

I.	Atalanta	— Verona	X
II.	Cagliari	— Napoli	1
III.	Internazionale	— Juventus	1
IV.	Lanerossi	— Sampdoria	1
V.	Pisa	— Fiorentina	X
VI.	Roma	— Palermo	1
VII.	Torino	— Bologna	X
VIII.	Varese	— Milan	2
IX.	Catania	— Brescia	1
X.	Foggia	— Livorno	X
XI.	Genoa	— Monza	1
XII.	Mantova	— Bari	X
XIII.	Ternana	— Como	X

LOTO— PRONOSPORT

Programul concursului Pronosport de duminică 12 ianuarie 1969 cuprinde meciuri interesante și atractive din campionatul italian A și B. Dar iată acest program: I. Atalanta-Verona; II. Cagliari-Napoli; III. Internazionale — Juventus; IV. Lanerossi-Sampdoria; V. Pisa-Fiorentina; VI. Roma-Palermo; VII. Torino-Bologna; VIII. Varese-Milan; IX. Catania-Brescia; X. Foggia-Livorno; XI. Genoa-Monza; XII. Mantova-Bari; XIII. Ternana-Como.

Mai aveți la dispoziție pentru completarea buletinelor numai 3 zile.

● **Astăzi este ultima zi în care vă mai puteți procura biletele pentru tragerea Loto de mîine care va avea loc la București în sala din str. Doamnei nr. 2 cu începere de la ora 18,30. Tragerea va fi radiodifuzată.**

PRONOEXPRES

TRAGEREA CONCURSULUI Nr. 2 DIN 8 IANUARIE

EXTRAGEREA I:
15 12 6 19 9 7

FOND DE PREMII:
336.256 lei

EXTRAGEREA a II-a:
7 3 30 40 19 25 43

FOND DE PREMII:
247.520 lei

Ședință de analiză la clubul Steaua

Astăzi are loc la clubul Steaua ședința de analiză a comportării echipei de fotbal în turul campionatului.

SPORT și MAFIA

Otravă în coș (VI)

de Lamberto ARTIOLI

Chemările telefonice constituie un capitol care trebuie examinat separat. Aaron Wagman, care avea în mînă tot campionatul studențesc de baschet, era obișnuit să primească telefoane din toate colțurile Statelor Unite. dar cine îl chema trebuia să respecte nu numai minutele ci chiar și secundele. Cînd Wagman spunea că vrea să fie chemat, de pildă, la ora 15,30 și 30 de secunde, aceasta trebuia să se efectueze întocmai. Un minut sau doar 30 de secunde întîrziere ar fi însemnat să-i găsești telefonul ocupat timp de două sau trei ore cu alte convorbiri. Fiindcă — și aici e secretul — Aaron Wagman obișnuia să se rejere la ore pentru a comunica scorul final al unei partide.

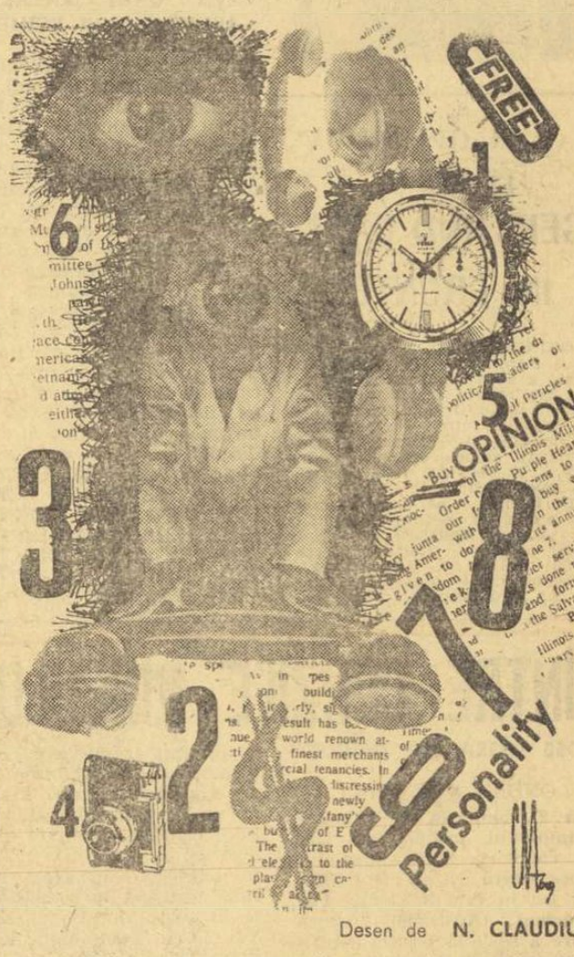

Desen de **N. CLAUDIU**

Wagman nu dispunea de un telefon fix: știa bine că un singur aparat ar fi însemnat poliției un eventual control. Avea vreo zece, răspîndite în tot New Yorkul. Cîteodată se muta dintr-un punct al orașului în altul, dispărînd în măruntaiele lui, pentru a lua unul din numeroasele metrouri: cobora în tunel la Broadway pentru a ieși măcar la Howard Beach. Oricum, aparatul pe care-l prefera era situat pe Gran Concourse. Wagman telefona servindu-se de două cabine exterioare din cele opt aflate acolo. Telefonul era cu fise, de aceea, de multe ori, Wagman era văzut îmbrăcat într-o enormă haină de piele, care nici măcar nu-i venea bine, dar care avea două buzunare atît de încăpătoare încît putea să vîre în ele tot mărunțișul trebuincios pentru un număr atît de mare de convorbiri telefonice. Se servea de acele două cabine — spuneam — și de o alta, situată în a propiere, chiar în fața unui mare magazin de dulciuri.

Cu toate că se deplasa într-una, uneori cu metroul, alteori cu mașina, poliția a reușit totuși să-i prindă urma.

Wagman, aparent rece și indiferent cînd se afla în cercul amicilor sau al cunoscuților, era în realitate un om nervos și irritabil, chiar dacă reușea aproape întotdeauna să se stăpînească. Odată, însă, a scăpat frîul. Asta s-a întîmplat pe cînd se postase în fața unei cabine telefonice ca să aștepte comunicări. Sosise cu 15 minute înainte de ora stabilită, dar a așteptat, în zadar, vreo 60 de minute. Așa s-a făcut că, ajuns la capătul răbdării, a zvîrlit cu putere cincizeci de dolari, toți în monede de 25 de cenți (deci, 200 de monede) în geamurile celor două cabine care au sărit zgomotos în cioburi. A plecat furios. „Cele două convorbiri ratate — a mărturisit, apoi, Lou organelor de anchetă — îl costaseră pe Wagman zece mii de dolari". Totuși, nu Brown a fost cel ce a descris scena de isterie oferită de Wagman, ci însăși poliția, care sosise la fața locului, desigur, în urma unei sesizări, pentru a filma, dintr-un bloc aflat peste drum, cu un puternic aparat de luat vederi, ceea ce pentru Wagman nu însemna decît două convorbiri telefonice obișnuite.

Cîteodată, așa cum am mai spus, se întîmpla ca meciul să se termine cu un scor care nu era cel stabilit de Wagman și care avea consecințe diferite. De exemplu, jucătorii care apucaseră să primească suma convenită erau obligați să restituie pumnul de dolari. Dar se mai întîmpla ca pariorii, care vedeau scăpîndu-le printre degete un cîștig gras, să-și iasă din fire. Un caz care a făcut vîlvă s-a înregistrat în iarna anului 1960: a doua zi după un meci, mai mulți book-makeri nemulțumiți din New York, au trimis în Mississipi un om plătit ca să-l împuște pe jucătorul Jerry Graves de la Mississipi State *pentru că nu aranjase așa cum trebuia rezultatul unui meci. Cum, însă, în situații grave de felul acesta, se găsește întotdeauna cineva care vorbește mai mult decît trebuie, s-a aflat imediat de planul lor, așa că — o dată cu ucigașul plătit — a plecat de la New York, cu avionul, și agentul în civil, Eddie Wright, care la aeroportul din Jackson a fost primit de alți doi polițiști, Tom Cody și Dave Campbell, avizați telefonic să-l protejeze pe baschetbalist. Acesta a mărturisit, la interogatoriul ce a avut loc ulterior, că a primit de la Wagman 4 750 de dolari pentru a influența rezultatul meciului.*

Odată, la New York, trei pariori care mizaseră 10 mii de dolari pe victoria unei echipe, la un scor care n-a mai fost respectat, au urcat la etajul cincisprezece al unui hotel în camera jucătorului care trebuia să asigure rezultatul stabilit. După ce au spart ușa, l-au apucat de picioare pe studentul care nu respectase învoiala și l-au lăsat să se zbată în gol, dincolo de fereastră, timp de aproape 30 de secunde. Apoi i-au spus: „Ne întoarcem mîine. Dacă nu ne dai înapoi banii pe care ne-ai făcut să-i pierdem ai să sfîrșești acolo jos". Și i-au arătat strada. A doua zi, ei au primit cei 10 mii de dolari. Altă dată, la periferia orașului Miami, doi pariori au urmărit cu ciocanul în mînă un jucător care după părerea lor, îi escrocase. Cînd l-au ajuns, i-au spus: „Am putea să-ți sfărîmăm capul pentru ce ai făcut. Mulțumește-te însă cu asta". Și i-au sfărîmat mîna dreaptă cu o lovitură groaznică.

Arestat timp de trei luni, Lou Brown a trebuit să se prezinte în fiecare dimineață la biroul procurorului districtual din New York pentru a spune ce a făcut, ce a văzut și ce a auzit. Din om corupt, a devenit om al legii; măcar în această împrejurare a colaborat cu autoritățile diferitelor state ajutînd la eliminarea putregaiului care cuprinsese baschetul american.

S-a hotărît să mărturisească totul. Înțelesese că, pentru a însănătoși acest sport în numele căruia jucase cinstit atîtea meciuri pînă să nu-l fi mituit Aaron Wagman, era nevoie de destăinuiri amănunțite, care să permită stăvilirea corupției. De acest lucru, cel puțin, era și el convins.

În ceea ce-l privește pe Aaron Wagman, l-au pierdut lăcomia de cîștiguri, aviditatea și convingerea că nu va da niciodată greș. Într-o zi, i-a telefonat jucătorului Lowery Kirk de la Memphis State *ca să-l convingă să denatureze rezultatul unui meci.*

Kirk, însă l-a denunțat poliției. A fost imediat arestat.

Pînă în clipa aceea, nu făcuse niciodată oferte bănești prin telefon unui jucător pe care nu-l convinsese în prealabil să colaboreze cu el; această mică imprudență i-a fost fatală.

În românește de S. BONIFACIU și A. BREBEANU

(Din „SPORT E MAFIA" — (C) 1968 — Casa editrice Valentino Bompiani — Milano).